

никакво съгласие и не се взе никакво рѣшение. Впрочемъ, подигнатиятъ въпросъ не влизаше въ програмата и мисията на българскитѣ делегати, и азъ лично изказахъ мнѣние, че той може да се обсъди отъ самитѣ виенски българи, и да се разрѣши отъ тѣхъ, както тѣ сами намѣрятъ за по-добръ, безъ да замѣсватъ въ него тия делегати.

По поводъ на пристигналия съ мене въ Виена Георги Кожухаровъ, за когото се спомена по-горѣ, подигна се въ това събрание и въпросътъ, какъ и за какво да се възпитватъ и учатъ възпитаницитѣ на дѣйствуещето по онова врѣме въ Виена българско дружество „Напрѣдъкъ“. Но и тукъ се говори много безъ да се земе никакво рѣшение. Впрочемъ, и този въпросъ нѣмаше и не можеше да има никаква свръзка съ мисията на българскитѣ делегати. Всичко това ставаше на 15-и августа, наврѣхъ Богородично успѣние.

На 16-и ние посѣтихме г-нъ Каница, до когото бѣхме прѣпоръчени. Както е извѣстно, Каницъ е авторътъ на цѣнното, най-вече въ онова врѣме, съчинение „Дунавска България“ (Donau-Bulgarien). Каницъ, засветенъ и той до нѣйдѣ въ нашата мисия, ни прие лѣскаво като доброжелателъ на добръ познатия нему български народъ. Въ дългия ни съ него разговоръ той изказа мнѣние, че трѣба да се търси и иска възможното, и че въ всѣки случай необходимо е да се опрѣдѣлятъ точно исканията на народа, а главно, да се опрѣдѣлятъ тѣй сжщо и границитѣ на българската земя, защото тоя въпросъ щѣлъ безъ друго да се подигне, а той билъ отъ най-многосложнитѣ, най-мжчнитѣ и най-трѣнливитѣ. Съ Каница, починалъ сега на скоро и той, ние имавме послѣ и други свиждания, и азъ ще имамъ случай да спомена нѣщо за него и по-нататъкъ.